

Annon

Annon

Kultur

Öga mot öga

12 april 2014 04:00

Text: Johanna Gredfors Ottesen ↗

Någon – jag minns inte vem – har beskrivit *Nygårds Karin Bengtssons* bilder som befriade ur sin form, alltså släppta ur de bedömningskriterier som fotografiet specifikt faller under. Det tycker jag är ett befriande och alldeles riktigt påstående. Allt i hennes bildspråk, de omsorgsfulla kompositionerna, färg- och ljusbehandlingen påminner mig i stället om måleri. Det finns ett tydligt släktskap mellan Bengtsson och en konstnär som Hammershøi, ett koppel händelselösa scener där själva det stillastående verkar elektriskt och laddar bilden med en lågmält intensiv spänning.

I utställningen på Höganäs museum visas dels en serie mindre fotografier ur serien ”Bröd, svin och tårar” – en på ytan lustig travesti över illustrerade talesätt, men med undertoner från otäckare lekar – dels en rad bilder i större format, där konstnärens förmåga till stämningsskapande kommer till sin fulla rätt.

Annon

Annon

I den majestätiska "Deer room", till exempel, får betraktaren möta Edvard Munchs "Det syke barn" (1885-86) i Nygårds Karin Bengtssons tappning. Det är en fantastisk teatralisk scen, som så ofta i hennes bilder, där det sjuka barnets plats tagits av en död (eller skadskjuten) hjort. Nedbäddad i vita, krispiga sängkläder ligger hjorten, och vid dess sida sitter en kostymklädd kvinna, tydligt levande men med en oseende blick som speglar hjortens tomma stirrande.

Nygårds Karin Bengtsson arbetar oftast med blicken som bildens viktigaste energikälla, trots att man som betraktare sällan får möta den avbildade öga mot öga – i stället går betraktarens blick genom den bortvända medbetraktarens och vidare in i bilden. Med ett sådant angreppssätt förlänas bilderna ett höggradigt djup. Det är ett grepp som ekar genom konst- foto- och filmhistoria där många på liknande sätt utnyttjat betraktarens dubbla blick – inget nyskapande, alltså, men fortfarande starkt verkningsfullt.

Så fungerar Bengtssons bilder – de hämtar stilgrepp från såväl äldre konst som modernare fotografi och film. Ändå är de i sitt uttryck alldeles egna, och jag tror att det beror på konstnärens genomgående omsorg om detaljer. Såväl rekvisita, iscensättning, ljus, färg och komposition är tätt knutna till varandra, och intimiteten är genomgående i bild efter bild.

Arne Persson – som i galleriet visar en serie färgstarka målningar som är ett slags naturstudier – har även han alldeles tydligt en väl utvecklad känsla för att känna in ett rum. I hans bilder står undersökningar av block- och linjekomposition i förhållande till färgens egenskaper i centrum.

Perssons pastosa landskap förbinds med Nygårds Karin Bengtssons svala interiörer genom just sin förmåga att avgränsa och skapa närhet. Persson åstadkommer intimitet i det tänkta rummet genom att betona scenens linjekomposition, vertikalt, horisontellt och diagonalt – så skissas väggar, tak och fönster upp i skogens pelarsalar.

Där Perssons färgpåläggning är kraftig och tjock, arbetar Bengtsson tvärtom, med ett tunt silat ljus som blir nästan akvarellistiskt i sitt uttryck.

Det är en skön kontrast.

Nygårds Karin Bengtsson Arne Persson

Höganäs museum

Pågår till 18 maj

Kultur >

Konstrecensioner >